

stanovený počet úderů byl přisuzován méně zdatnému soutěžícímu, a to po částech během celého kola. Tím byl zajištěn klid na domácí půdě, nicméně díky stále větší oblibě golfu přišla do módy meziklubová utkání a vlivem nejednotnosti herních pravidel v jednotlivých klubech nebylo možno mezi jejich členy spravedlivě určit handicap. Než se handicapový systém po celé zemi začal řídit jednotnými ustálenými pravidly, bylo nutné ustanovit určitý způsob, jak počítat na různých hřištích základní skóre. To bylo umožněno zavedením „bogey“ skóre, a tedy zásluhou anglického Coventry Clubu.

V roce 1890 se v Coventry hrál turnaj, ve kterém každý hráč hrál zápas za přispění handicapu hráčů své skupiny, proti pomyslnému soupeři, kterému bylo automaticky přiřknuto tzv. bezchybné kolo, skóre, které nazývali „scratch“, neboli nulové vyrovnání. Tento systém záhy pronikl do dalších anglických klubů. Toho roku se těšila neobyčejné popularitě kabaretní píseň, v jejímž refrénu se zpívalo „Pšš, pšš, pšš! / Přichází bogey man!“ Tajemník klubu v Yarmouthu, v jednom z klubů, kde se používal nový scratch systém, žertem začal přezdívat pomyslnému turnajovému soupeři „bogey man“ (Strašák, pozn. překl.). Nápad se stal v Yarmouthu velkým hitem a zanedlouho se hráči po celé zemi vyjadřovali o klubových scratch systémech jako o „bogey“ skóre. V klubu v Gosportu poté rozvedli vtip do podrobností a dosadili hypotetického „Mr. Bogeye“ do seznamu členů klubu jako čestného člena. Vzhledem k tomu, že v Gosportu tvořili členskou základnu četní vojenští důstojníci, bývalo místním zvykem, že každému nově příchozímu byla udělena čestná služební hodnost. Sekretář rozhodl, že tak kvalifikovaný a houževnatý hráč, jakým je Mr. Bogey, nezaslouží nic menšího než hodnost plukovníka. Tento nevinný vrtoch vyvolal v anglických klubech bouři a imaginární postava plukovníka Bogeye během několika let překonala hranice golfových hřišť a vstoupila do britské kulturní mytologie jako přísná ikona kázně a odvahy anglických armád-

ních sil a tuto úlohu si zachovala po celé následující století. Možná si vybavujete chytlavou melodii, kterou si pískali britští váleční zajatci ve filmu *The Bridge on the River Kwai* (Most přes řeku Kwai). To není téma psané pro film; jde o dávno zavedený vojenský šlágr zvaný „Pochod plukovníka Bogeye“.

Jak tedy může „bogey“, vzniklý jako norma dokonalosti, reprezentovat logický nezdar na moderním hřišti? Když byly na britských hřištích poprvé zavedeny hrací normy, bogey představovalo skóre na každou jamku, které se na hřišti očekávalo pouze od jeho nejlepších golfistů. V devadesátých letech osmnáctého století, v době golfového rozmachu, se rapidně zlepšilo vybavení, herní dovednost i údržba golfových hřišť a aktuální skóre se snižovalo rychleji než systémy hodnocení na jednotlivých hřištích. Následkem toho vlastnila začátkem dvacátého století většina anglických hřišť několik jamek, kde bogey zůstávalo vyjádřením stavu o jeden bod nad novějším standardem pro bezchybné skóre. Právě v té době, po Vardonově první cestě, začal americký golf vzkvétat a tamní kluby horlivě přijímaly britské herní zvyklosti. Tenhle speciální míček se nicméně ztratil někde v Atlantiku. Koncem roku 1920 bylo bogey v Americe nahrazeno „parem“, který představoval skóre obvyklé pro danou jamku.

Vzhledem k tomu, že přechod bogey-par v té době stále ještě nebyl u konce, současní odborníci soudí, že v roce 1913 se hodnota paru na hřišti Country Clubu rovnala 74. (Pro pořádek je zapotřebí dodat, že v knize jsou uvedeny právě tyto hodnoty a příslušné současné termíny.) Harry a Ted hráli na zmíněném hřišti několikrát a dosahovali zmíněného skóre často, avšak překonali je pouze jednou a hřiště Country Clubu u nich budilo respekt. Harry se soustředil hlavně na jedenáctou a patnáctou jamku a hřiště řadil k nejlepším z nekonečného počtu hřišť v celé zemi, na kterých hrál. Sám pro sebe si sice říkal, že dvě či tři jamky by ještě potřebovaly poněkud vylepšit k dokonalosti, ale v pondělí Darwinovi příznačným zdrženlivým, diplomatickým způsobem